



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 3194/2023**  
**11.07.2025. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Татјане Миљуш и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Зоран Јаковљевић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Пазара, Градске управе за изворне и поверене послове, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиље и туженог, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 754/22 од 28.03.2023. године, у седници већа одржаној 11.07.2025. године, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване ревизије тужиље и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 754/22 од 28.03.2023. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

## **Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 479/21 (15) од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете за период од 13.02.2015. године до 13.09.2021. године исплати укупан износ од 4.345.000,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате, као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој за период од 13.02.2015. године до 13.09.2021. године уплати припадајуће доприносе по основу пензијског, социјалног и здравственог осигурања у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 754/22 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 479/21 од 01.12.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужилји на име накнаде штете за период од 13.02.2015. године па до 13.09.2021. године исплати укупан износ од 4.081.276,54 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље да

се обавезе тужени да јој, за период од 13.02.2015. године до 13.09.2021. године, уплати припадајуће доприносе по основу пензијског, социјалног и здравственог осигурања, на месечне основице из става 2. изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 225.750,00 динара у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом извршења.

Против правоснажне другостепене пресуде странке су изјавиле благовремене ревизије, и то: тужиља у односу на став 3. и 4. изреке због погрешне примене материјалног права, а тужени у односу на став 1, 2. и 4. изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20,10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизије тужиље и туженог нису основане.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на радном месту административни послови у вези са ... у Одсеку за ... Одељења за ... . Решењем туженог број .. од 19.09.2014. године, тужиља је распоређена на радно место послови у вези ... у Одсеку за ... у Одељењу за ... . Дана 13.02.2015. године, тужиљи је престао радни однос код туженог решењем о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа, које је правноснажно поништено у току овог поступка и обавезан тужени да тужиљу врати на рад, што је он учинио 13.09.2021. године и што је међу странкама неспорно. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, које је обављено на основу документације достављене од стране туженог, утврђена је висина штете коју је тужиља претрпела у периоду незаконитог отказа уговора о раду, односно од 13.02.2015. године до 13.09.2021. године, када је враћена на рад и то у појединачним месечним износима, чија висина није оспорена од стране туженог. Вештачењем је утврђено и да је коефицијент за обрачун зараде тужиље у целом утуженом периоду био 19,72, да је Законом о платама у државним органима и јавним службама, прописано да коефицијент за обрачун плате садржи додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, али да ни законом, нити уговором о раду, а ни решењем о распоређивању тужиље, није конкретно наведено који је то део коефицијента, односно који се део коефицијента односи на ову наканду, нити је исти приказан у обрачунима зараде, због чега није могуће математички из нето зараде издвојити висину накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2618/20 од 19.07.2021. године, потврђена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 170/18 од 30.06.2020. године у делу у коме је усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење о отказу Уговора о раду тужиље број ../15 од 13.02.2015. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад, док је у односу на део тужбеног захтева за накнаду штете због незаконитог отказа у висини изгубљене зараде и уплату доприноса и накнаду трошкова

поступка, првостепена пресуда укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Напред наведено чињенично стање, утврђено је оценом доказа изведеним од стране другостепеног суда, који је поступао у складу са одредбом члана 383. став 4. у вези члана 384. ЗПП, укинуо првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву тужиле за накнаду штете за време незаконитог отказа и уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање. Другостепени суд је применом одредбе члана 191. Закона о раду усвојио тужбени захтев тужиле за накнаду штете за угужени период, оценивши да је основаност тужбеног захтева за накнаду штете због незаконитог отказа условљена законитошћу решења по основу кога је запосленом престао радни однос. Како је у току поступка несумњиво утврђено да је тужилци радни однос код туженог престао дана 3.02.2015. године по основу решења којим јој је изречена дисциплинска мера престанка радног односа, које је пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 170/18 од 30.06.2020. године правноснажно поништено и тужилца враћена на рад код туженог 13.09.2021. године, то је, по оцени другостепеног суда, тужени дужан да јој накнади штету у висини изгубљене зараде за време незаконитог отказа, у висини утврђеној економско-финансијским вештачењем.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда, засновано је на правилној примени материјалног права.

Према Одредби члана 191. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14), ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио (став 1). Накнада штете из става 1. овог члана утврђује се у висини изгубљене зараде, која у себи садржи припадајући порез и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословног успеха послодавца (став 2).

Како је у конкретном случају, правноснажном пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 170/18 од 30.06.2020. године, усвојен тужбени захтев тужиле и поништено, као незаконито, решење о отказу уговора о раду број ../15 од 13.02.2015. године и обавезан тужени да је врати на рад, која је у том делу потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2618/20 од 19.07.2021. године и тужилца враћена на рад 13.09.2021. године, то тужилца има право на накнаду штете у спорном периоду на основу одредбе члана 191. ст. 1. и 2. Закона о раду.

Правилна је и одлука садржана у ставу три изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба члана 4. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр. 84/04 ... 44/21) као и одредбе члана 51. ст. 1. и 2. истог закона. Ово из разлога што уплата доприноса у смислу наведеног закона, представља јавни приход који не припада запосленом, већ исте послодавац уплаћује надлежним фондовима у корист запосленог. Имајући у виду да је тужилца, поднеском пуномоћника, који је примљен у овом суду дана 12.10.2021. године, јасно и прецизно опредељеним захтевом, тражила да се обавезе тужени да тужилци уплати све припадајуће доприносе по основу пензијског, социјалног и здравственог осигурања, а

не у корист тужиље надлежним фондовима, те да суд у смислу члана 3. став 1. ЗПП-а у парничном поступку одлучује у границама захтева који су постављени у тужби, то је тужбени захтев тужиље, по том основу, правилно одбијен као неоснован.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу четири изреке побијане пресуде, донета правилном применом одредаба члана 153. став 1, 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

Како се наводима ревизије тужиље и туженог не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, то их Врховни суд није посебно образлагао.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић